

**Studio Muzyki
Elektroakustycznej
Akademia Muzyczna w Krakowie
Bunkier Sztuki
Polska Federacja Muzyki
Elektroakustycznej
(PFEME)
Confédération Internationale de
Musique Electroacoustique
(CIME)**

**Koncert Inauguracyjny
INTERMEDIUM I**

**Bunkier Sztuki, pl. Szczepański 3a
sobota, 7 maja 2005 roku, godz. 19.00**

wykonawcy:

Anna Zielińska – skrzypce
Paweł Gusnar – saksofon altowy
Mariusz Pędziałek – obój
Mateusz Bień – realizacja dźwięku

w programie:

Włodzimierz Kotoński
Etiuda na jedno uderzenie w talerz
na taśmę (SEPR, 1959) 5'
Lidia Zielińska
Rapsodia na skrzypce i komputer (2004) 10'
Stanisław Krupowicz
Tako rzecze Bosch
na taśmę (CCRMA, 1985) 13'47"
Elżbieta Sikora
Lisboa, tramwaj 28
na saksofon altowy i taśmę (INA/GRM, 1998)
Krzysztof Knittel
... w przeciwną stronę ...
na taśmę 4-kanałową (2004) 12'

Marcin Wierzbicki
Thinking... Violin
na skrzypce i interaktywny system komputerowy
(2005) 10'
Bogusław Schaeffer
Proietto Simultaneo
na obój i taśmę (SEPR, 1972) 14'
Françoise Barrière
Accords de Sons na taśmę (2004)
Marek Chołoniewski
Like Breathing na instrumenty i komputer
(1991) 9'

Koncert wspierany jest ze środków Narodowego Centrum
Kultury przy Ministerstwie Kultury
w ramach programu „Rozwój inicjatyw lokalnych“

Anna Zielińska – skrzypce (ur. 1977 w Poznaniu). Jest absolwentką Akademii Muzycznej w Poznaniu. Koncertuje jako solistka, kameralistka i członek orkiestr. Od 2000 grała w Bayerische Rundfunk Orchesterakademie pod dyktando Mściława Rostropowicza, orkiestrze Festiwalu Wielkanocnego w Bayreuth (2002), Jeunesses Musicales World Orchestra (2002/03), RIAS (Deutsche Radio) Jugendorchester (2003) oraz Nationaal Jeugd Orkest (2003-04). W marcu 2005 ponownie zakwalifikowała się do Jeunesses Musicales World Orchestra, z którą odbędzie tournée po Europie i Azji. Od 2000 współpracuje z orkiestrą Dresdner Sinfoniker. W 2001 została współlaureatką Grand Prix Festiwalu "Fama" w Świnoujściu za spektakl "Otwieranie pieczęci". Gra także muzykę improwizowaną. W roku 2001 była stypendystką niemieckiego zespołu musikFabrik i uczestniczyła w warsztatach improwizacji Earle Browna w Heek. Tworząc improwizowaną muzykę na różne źródła dźwięku, współpracuje m.in. z Izabellą Gustowską, aktorem Januszem Stolarskim oraz z Tadeuszem Wierzbickim i jego Laboratorium Zjawisk. W bieżącym sezonie rozpoczęła serię koncertów "ElectromAnia" propagujących muzykę skrzypcowo-elektroakustyczną, w tym wykonywania utworów polskich i zagranicznych. W czerwcu 2004 uzyskała stypendium twórcze Ministra Kultury RP.

Mariusz Pędziałek – obój (ur. 1956, Kraków). Studiował w krakowskiej Akademii Muzycznej w klasie oboju E. Szeżeśniaka, także uczesniczył w kursie mistrzowskim Lothara Kocha w Sion (Szwajcaria). Był założycielem i kierownikiem Krakowskiego Kwartetu Obojowego, członkiem założycielem Stowarzyszenia Artystycznego "Muzyka Centrum", członkiem zespołu Grzegorza Turnaua. Wiele koncertuje w kraju i za granicą, jako solista i kameralista, występując m.in. na festiwalach "Warszawska Jesień", Mixer-Media Festival w Brukseli, "Poznańska Wiosna Muzyczna", Festiwal "Aspekte" Salzburg, Penderecki Festiwal, Światowe Dni Muzyki w Warszawie. Nagrywał dla Polskiego Radia, Radio France, Magyar Radio, Polskich Nagrań i wytwórni płytowej Wergo. Był jurorem Konkursu Wykonawców Muzyki Współczesnej w Warszawie. W 1993 roku był wykładowcą Internationale Akademie für Neue Komposition w Schwaz (Austria) oraz Letnich Kursów Muzyki Współczesnej w Krakowie.

Paweł Gusnar – saksofon. altowy. Absolwent Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie. Jest laureatem I Międzynarodowego Konkursu Instrumentów Dętych (Dąbrowa Górnicza 1992) oraz Konkursu Zespołów Kameralnych (Wrocław 1993). Brał także udział w finale Konkursu o stypendium Fundacji Yamaha (Kraków 2000). Jako jeden z nielicznych saksofonistów z powodzeniem łączy działalność na polu muzyki klasycznej, jazzowej i rozrywkowej. Rocznie daje kilkadziesiąt koncertów zarówno jako solista jak i kameralista występując w wielu miastach w kraju i zagranicą. Brał udział w licznych festiwalach. Jest członkiem orkiestry Alex Band Aleksandra Maliszewskiego oraz Kukla Band Zygmunta Kukli, z którym wystąpił na wielu prestiżowych koncertach. Współpracuje także z orkiestrą Teatru Muzycznego „Roma”, Teatrem „Komedia” oraz Teatrem „Syrena” w Warszawie. Brał udział w nagraniu wielu programów telewizyjnych i radiowych. Zapraszany jest do współpracy z wieloma orkiestrami symfonicznymi m.in. Filharmonią Narodową, Sinfonią Varsovią, Polską Orkiestrą Radiową. Jako solista występował z Orkiestrą Symfoniczną AMFC w Warszawie, orkiestrą Concertus Pro Arte, orkiestrą Royal Northern College of Music (Manchester) oraz z Polską Filharmonią Kameralną, wykonując utwory Głazunowa, Milhauda, Casena, Gershwin, Piazzoli. Dokonał wielu prawykonań i nagrań muzyki XX wieku. Jako muzyk sesyjny zapraszany jest do nagrań muzyki filmowej, spektakli teatralnych, oraz płyt. Jest wykładowcą w klasie saksofonu w Akademii Muzycznej im. Fr. Chopina w Warszawie i Białymstoku oraz w Akademii Muzycznej im. Kiejstuta i Grażyny Bacewiczów w Łodzi.

Włodzimierz Kotoński urodził się 23 sierpnia 1925 w Warszawie. Studiował w PWSM w Warszawie w klasie kompozycji Piotra Rytla oraz klasie fortepianu Marii Klimont - Jacynowej. Dyplom uzyskał w 1951. Prywatnie studiował także u Tadeusza Szeligowskiego. Po roku 1950 zainteresował się folklorem podhalańskim, co znalazło swój wyraz w kompozycjach oraz opublikowanych pracach teoretycznych. W latach 1957-1961 brał udział w Międzynarodowych Kursach Wakacyjnych Nowej Muzyki w Darmstademie. Na stałe związał się ze Studium Eksperymentalnym PR. Działal również w zagranicznych studiach muzyki elektronicznej: Kolonia (Westdeutscher Rundfunk, 1966-67), Sztokholm, Freiburg, Paryż (Groupe de Recherches Musicales ORTF, 1970) i Bourges. W 1970-71 przebywał na stypendium Berliner Künstlerprogramm w Berlinie Zachodnim. Od 1967 wykłada kompozycję oraz kieruje uczelnianym Studium Muzyki Elektronicznej w Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie (dawnej PWSM). Do grona jego wychowanków należą m.in. tacy kompozytorzy jak Paweł Szymański, Hanna Kulenty, Stanisław Krupowicz, Tadeusz Wielecki, Edward Sielicki, Jacek Grudzień, Paweł Mykietyń. Włodzimierz Kotoński prowadził gościnne wykłady z kompozycji i muzyki elektroakustycznej w uczelniach zagranicznych: Królewska Akademia Muzyczna w Sztokholmie (1971), Stanowy Uniwersytet w Buffalo (1978), University of Southern California w Los Angeles (1982), Rubin Academy of Music w Jerolimie (1989) oraz Konserwatorium w Alkmaar (1993). W 1972 otrzymał tytuł doktora. W 1983 został profesorem nadzwyczajnym, a od 1990 jest profesorem zwyczajnym. Pełnił wiele funkcji publicznych: w latach 1974-76 był naczelnym redaktorem muzycznym PR oraz naczelnym dyrektorem muzycznym PRiTV, pomiędzy 1980-83 piastował stanowisko wiceprezesa, a od 1983 do 1989 - prezesa Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej (polskiej sekcji SIMC). Otrzymał nagrody: Ministra Kultury i Sztuki (1973), Związku Kompozytorów Polskich (1976) oraz Przewodniczącego Komitetu do Spraw Radia i Telewizji (1979). Dorobek twórczy Kotońskiego jest niezwykle różnorodny: od muzyki solowej instrumentalnej poprzez dzieła kameralne, orkiestrowe, wokalno-instrumentalne, instrumentalno-elektroniczne, muzykę na taśmę, teatr instrumentalny do muzyki filmowej i teatralnej. Dopełniają go prace teoretyczne nt. folkloru podhalańskiego i instrumentów perkusyjnych.

Etiuda na jedno uderzenie w talerz (1959) jest pierwszą autonomiczną kompozycją zrealizowaną w Studio Eksperymentalnym Polskiego Radia w Warszawie w 1959 roku. Korzysta z materiału konkretnego, posiada partyturę realizacyjną opublikowaną wraz z płytą przez PWM.

Lidia Ziełińska ukończyła studia kompozytorskie pod kierunkiem Andrzeja Koszewskiego w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Poznaniu. Uczestniczyła w licznych kursach kompozytorskich i muzyki elektronicznej w kraju i za granicą (m.in. "Musicultura" w Breukelen, PTMW w Rydzynie i Wzdowie, Fundacji Gaudeamus w Amsterdamie, warsztatu symfonicznego im. M. Deutscha w Paryżu, IRCAM w Krakowie). Pracowała także jako skrzypaczka w orkiestrze symfonicznej Filharmonii Poznańskiej i w orkiestrze kameralnej Agnieszki Duczmal. Komponowała m.in. na zamówienie Polskiego Radia, "Solidarności", Teatru Ósmego Dnia, Holland Dance Festival, Euro-Musik-Theater w Stuttgarcie, holenderskiego zespołu "De Erepijs", Radia Szwedzkiego, Ministerstwa Kultury Badenii-Wirtembergii, była także guest-composer studia muzyki elektronicznej IPeM/BRT w Gandawie, Electronic Music Studio w Sztokholmie i in. Jej utwory wykonywali m.in. Ensemble InterContemporain, De Erepijs, Notab ensemble neue musik, Ensemble Ars Nova, dyrygenci Jan Krenz, Antoni Wit, Jerzy Maksymiuk, Daniel Gazon, Alexandre Myrat, śpiewaczki Claire Larcher, Pomone Tortelier, Françoise Vanhecke, fleciści Joos Zwaanenburg, Terje Thiwang, skrzypkowie Daniel Stabrawa, Krzysztof Bąkowski, perkusiści Jan Pilch, Marta Klimasara, chór Schola Cantorum Gedanensis kierowany przez Jana Łukaszewskiego, reżyserzy Roland Topor, Aleksandra Korejwo, Lech Raczak. Lidia Ziełińska jest również autorką wielu publikacji i wykładów (dotyczących m.in. polskiej muzyki współczesnej, muzyki elektroakustycznej, historii muzyki eksperymentalnej, ekologii dźwiękowej oraz tradycyjnej muzyki japońskiej), z którymi występowała wielokrotnie na zaproszenie różnych uniwersytetów w Europie, Centrum Sztuki i Techniki Japońskiej "Manggha" w Krakowie, Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie, sympozjów poświęconych sztuce elektronicznej, konferencji World Forum

for Acoustic Ecology w Sztokholmie i w Peterborough, a także podczas sesji naukowych w kraju i za granicą. Prowadziła również kursy letnie, warsztaty i seminaria w Polsce, Białorusi, Francji, Holandii, Japonii, Kanadzie, Mołdawii, Niemczech, Szwajcarii i Szwecji. Na co dzień Lidia Ziełińska jest profesorem kompozycji w poznańskiej Akademii Muzycznej, opiekuje się jej studium muzyki elektronicznej i Kołem Naukowym I Wydziału, prowadzi również zajęcia na temat estetyki i historii dźwięku w mediach w Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu. Jest członkiem komisji programowej Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej "Warszawska Jesień" (1989-92 oraz od 1996) i członkiem prezydium Zarządu Głównego Związku Kompozytorów Polskich (od 2001). Była dyrektorem artystycznym Festiwalu Polskiej Muzyki Współczesnej "Poznańska Wiosna Muzyczna" (1989-92), międzynarodowego festiwalu "Dziecko i dźwięk" w Poznaniu (1993-95), członkiem komitetu programowego Światowych Dni Muzyki ISCM w Warszawie (1990-92), jurorem, konsultantem i kuratorem różnych festiwalu w Polsce, Szwecji, Niemczech, Białorusi i in.

Rapsodia – to 10-minutowy utwór na skrzypce i dźwięki elektroniczne, który skomponowałam w roku 2004 dla mojej córki oraz ze zwyczajnej ludzkiej potrzeby rapsodycznej wypowiedzi. LZ

Stanisław Krupowicz urodził się 25 listopada 1952 w Grodnie. Jest absolwentem Wydziału Matematyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego (1976) i Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie (1981, dyplom z wyróżnieniem). W roku 1989 uzyskał tytuł Doktora Sztuk Muzycznych na Uniwersytecie Stanforda w Kalifornii. Stanisław Krupowicz jest autorem wielu utworów kameralnych, orkiestrowych i elektroakustycznych. Jego muzyka była wykonywana w wielu krajach Europy, Azji i obu Ameryk. Jest dwukrotnym laureatem nagród Fundacji Aleksandra Borodina, rekomendacji na Paryskiej Trybunie Kompozytorów, Wyróżnienia na VIII Konkursie im. Irino w Tokyo, II Nagrody na Międzynarodowym Konkursie Muzyki Komputerowej NEWCOMP w Bostonie i II Nagrody na XXIV Konkursie Młodych Kompozytorów ZKP. Był stypendystą Fulbrighta, ASCAPu, Prix-de-Paris, Fundacji Barbary Piaseckiej-Johnson, Fundacji Leverhulme'a i Fundacji AUKSO. W latach 1993-96 był członkiem Komisji Repertuarowej festiwalu "Warszawska Jesień". Jest współfundatorem, a w latach 1998-2000 był Prezesem Fundacji Przyjaciół "Warszawskiej Jesieni". Obecnie wykłada kompozycję i muzykę komputerową w Akademii Muzycznej we Wrocławiu oraz kieruje jej Studium Kompozycji Komputerowej.

Tako rzecze Bosch - "Wielość Jedności" czy "Jedność Wielości" jest czystym złudzeniem i mistyfikacją. Nic się z niczym nie łączy, nic z niczego nie wynika, nie istnieją przyczyny ani skutki. Nie ma żadnego świata idei i monad ani żadnej esencji, wobec czego każda redukcja, choćby i była ejdetyczną, jest czczym przedstawianiem przedmiotów, a raczej słów, które wymyślono chyba specjalnie na użytek tej beużytecznej zabawy. Postrzegana czasem przez nas regularność, np. listka koniczyny lub oktawy, jest wynikiem niedoskonałości naszego wzroku i zbyt małej precyzji naszego systemu słyszenia. Wszystko może poprzedzać wszystko, jak również wszystko może następować po wszystkim, nie mówiąc już o tym, że nie ma nic takiego co by nie mogło współistnieć z czymkolwiek innym. Porządkująca rola czasu jest jeszcze jedną iluzją i uproszczeniem, podobnie jak i konieczność. Wszak "niemożliwość" jest możliwa i tak zupełnie zwyczajna. W związku z powyższym pytanie: Co łączy świat widziany z wysokości Pałacu Kultury i Nauki ze światem widzianym z wierzchołka Empire State Building? Nic. I to jest właściwa odpowiedź. Korzystając z okazji wyrażam me gorące podziękowania Johnowi Chowningowi za syntezę głosu ludzkiego, Davidowi Jaffe za syntezę instrumentów strunowych szarpanych, Billowi Schottstaedtowi za syntezę instrumentów smyczkowych i sobie samemu za resztę. Prawykonanie *Tako Rzecze Bosch* miało miejsce w Warszawie, podczas koncertu PTMW, 11 kwietnia 1985. W czerwcu 1985 roku utwór ten został nagrodzony II-gą nagrodą na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim NEWCOMP w Bostonie. SK

Elżbieta Sikora – urodzona we Lwowie, ukończyła studia na Wydziale Reżyserii Muzycznej u Antoniego Karużasa w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie. W latach 1968-70 studiowała muzykę elektroakustyczną w paryskiej *Groupe de Recherches Musicales* pod kierunkiem Pierre'a Schaeffera i Francois Bayle'a. Po powrocie do Warszawy odbyła studia kompozytorskie w klasie Tadeusza Bairda i Zbigniewa Rudzińskiego w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej. W tym czasie wraz z Krzysztofem Knittlem i Wojciechem Michniewskim utworzyła grupę kompozytorską KEW, z którą występowała na koncertach w Polsce, Szwecji, Austrii i Niemczech. Od 1981 mieszka we Francji. Jako stypendystka Rządu Francuskiego uczestniczyła w kursie muzyki komputerowej w IRCAM, uzupełniała naukę kompozycji u Betsy Jolas. Była kompozytorem-rezydentem w Mannheim i Heidelbergu.

Jako stypendystka Fundacji Kościuszkowskiej pracowała pod kierunkiem Johna Chowninga w Centrum Badań Komputerowych Muzyki i Akustyki (CCRMA) przy Stanford University w Kalifornii. Obecnie jest profesorem Konserwatorium oraz w Ecole Supérieure de l'Image w Angoulême. Wykłada także w Institut Charles Cros Uniwersytetu w Marne la Vallée obok Paryża. W 2004 była *visiting professor* na University of Chicago.

Elżbieta Sikora jest laureatką wielu nagród, m.in. II nagrody na Konkursie im. Carla Marii von Webera w Dreźnie w 1978 za operę *Ariadna* (1977), wyróżnienie na Konkursie Muzyki Elektroakustycznej w Bourges w 1980 za utwór *Ziemia jałowa* na taśmę (1979) i *Lettres à M. pour bande* (1980), I nagrody na Konkursie dla Kompozytorek w Mannheim w 1982 za utwór *Guernica – hommage à Pablo Picasso* na chór mieszany (1975-79), otrzymała też dwie nagrody SACEM w 1994: Prix pédagogique za *Chant' Europe* trzy chóry dziecięce i orkiestrę kameralną (1993) oraz Prix du Printemps za całokształt twórczości. W 1996 francuskie Stowarzyszenie Autorów i Kompozytorów Dramatycznych przyznało jej nagrodę za operę *Wyrzywacz serc* (1984-92). W 1997 została odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Zasług Rzeczypospolitej. W 2000 otrzymała Künstlerinnenpreis miasta Heidelberg. W 2003 otrzymała specjalne wyróżnienie Académie du Disque Lyrique za utwory „Le Chant de Salomon” i „Eine Rose als Stütze”. W 2004 otrzymała Order Chevalier des Arts et des Lettres przyznany przez francuskie Ministerstwo Kultury. Utwory Elżbiety Sikory wykonywane były w większości krajów Europy, w Korei, Australii i w Stanach Zjednoczonych, m.in. na festiwalach w Avignon, na „Festival Estival de Paris”, Dresdner Festspiele, „Fylkingen” w Sztokholmie, „Synthéses” w Bourges, „Presences” w Paryżu oraz na „Warszawskiej Jesieni”.

Lisboa, tramway 28

hommage to Fernando Pessoa (1998) na saksofon /y/ (s.a.) i taśmę dedykowany Danielowi Kientzy

- allegro ma non troppo

- dolce

- presto, andantino

- moderato cantabile

Dźwiękowa postać wprowadzona w wyobrażony krajobraz, wspomnienie chwili z życia kogoś innego...

Był on poetą. Bez wątpienia jeździł 28ką. Pisał, jak wiemy, w kawiarni zwanej «Brasiliéra», tam gdzie życie zdaje się zatrzymać na krótki moment szczęścia.

Tam też rozpoczyna się moje zaproszenie do dźwiękowej podróży gdzie rzeczywistość gubi się w irrealności, oddala, staje się muzyką. Podziękowania dla Richard Benoit za dźwięki kontrabas, dla Jose Xavier za Lizbonę i dla Francois Donato za nieocenioną pomoc przy pracy w studio.

Zamówienie INA/GRM, Paryż. 1998. Prawykonanie 9 lutego 1999, Sala Olivier Messiaen, Festiwal Présences - Daniel Kientzy, saksofon. Nagranie CD INA/GRM 275 842 IN Ae 5011

Krzysztof Knittel ur. 1947 w Warszawie, studia w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie na wydziałach Reżyserii Dźwięku oraz Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki. Brał udział w Kursach Zastosowań Matematyki organizowanych przez Polską Akademię Nauk w Warszawie (1974), w Kursach Nowej Muzyki w Darmstadt (1974 i 76). Od roku 1969 współpracował z kabaretami studenckimi „Abakus” i „Stodoła” (z Magdą Umer, Andrzejem Wojciechowskim, Januszem Weissem, Maciejem Wojtyszko, Marcinem Wolskim), komponował muzykę do przedstawień teatralnych, telewizyjnych, do filmów dokumentalnych, animowanych i fabularnych (m.in. do „Amatora” w reżyserii Krzysztofa Kieślowskiego). Od 1973 współpracuje ze Studiem Eksperymentalnym Polskiego Radia. W 1978 współpracował z The Center of the Creative and Performing Arts w Buffalo, USA. Realizuje utwory komputerowe i elektroakustyczne, komponuje muzykę baletową, tworzy instalacje dźwiękowe, pisze utwory na orkiestrę, chóry, zespoły kameralne – między innymi dla Filharmonii Narodowej, Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia, Orkiestry Kameralnej Polskiego Radia Amadeus, Orkiestry Sinfonia Varsovia, dla Chóru Camerata Silesia, solistów – Elżbiety Chojnackiej, Olgi Pasiecznik (nagroda Orfeusza na „Warszawskiej Jesieni” za kreację w „The Heartpiece – Double Opera” skomponowanej wspólnie z Johnem Kingiem), dla Janusza Olejniczaka, Tomasza Stańki i wielu innych. Jako kompozytor i wykonawca swoich utworów koncertował w większości krajów europejskich, w Azji, w Ameryce Północnej i Południowej (m.in. monograficzne koncerty w Brazylii, w Czechach, w Hiszpanii, w Niemczech, w Polsce, w Rosji, na

Węgrzech). Jest współtwórcą grup muzyki improwizowanej: KEW (z Elżbietą Sikorą i Wojciechem Michniewskim; 1974-76), Niezależnego Studia Muzyki Elektroakustycznej (1982-84), Pociągu towarowego (z Piotrem Bikontem i Markiem Chołoniewskim; od 1986), Studia CH&K (1989-99), European Improvisation Orchestra (1996-98), grupy CH&K&K (z Markiem Chołoniewskim i Włodzimierzem Kiniorskim; od 1999). W 1981 roku pracował w Komisji Kultury „Solidarności” regionu Mazowsze, współtworzył też Koło Twórców Niezależnych. W stanie wojennym działał w środowiskach Kultury niezależnej. W latach 1989-92 był wiceprezesem Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej, współtworzył festiwal „Audio-Art” w Centrum Sztuki Współczesnej w Zamku Ujazdowskim, w latach 1995-98 był dyrektorem festiwalu „Warszawska Jesień”, w latach 1999-2003 był prezesem Związku Kompozytorów Polskich. Od roku 2000 jest wiceprezesem Polskiej Rady Muzycznej. Od 2001 wykłada w Akademii Muzycznej w Łodzi. Od 2003 jest członkiem Rady Nadzorczej Telewizji Polskiej S.A. (obecnie wiceprzewodniczącym rady), a od 2004 członkiem Rady Programowej Narodowej Galerii Sztuki Zachęta.

Jako dziennikarz muzyczny współpracował z „Tygodnikiem Literackim”, telewizyjnym „Pegazem”, Redakcją Muzyki Poważnej TVP, pismami „Ruch Muzyczny” i „Studio”.

W 1985 roku otrzymał nagrodę „Solidarności” w dziedzinie muzyki (za kwartet smyczkowy poświęcony księdzu Jerzemu Popiełuszce), w 1998 został nagrodzony przez Foundation for Contemporary Performance Arts w Nowym Jorku, w 2003 roku otrzymał Nagrodę im. Cypriana Norwida oraz Nagrodę Związku Kompozytorów Polskich.

... w przeciwną stronę... (2004)

kwadrofoniczna wersja muzyki, którą grałem już kilka razy we wspólnym performance z Krzysztofem Zarebski, ale jego działania wizualne miały zupełnie inną nazwę - “ D.J. cool swamp (Nymphs finding the head of Orpheus)”. Wystąpiliśmy na Europejskim Festiwalu Sztuki Performance w Lublinie 6 czerwca 2004, a potem we Francji: w L'école régionale des Beaux Arts de Besançon (7.12.2004), w L'école nationale des Beaux Arts de Lyon (8.12.2004), w L'espace multimédia Gartner à Bourgne (9.12.2004).

Przez cały utwór przewija się napisana kiedyś przeze mnie bossa nova, którą pod koniec lat 60-tych śpiewała Magda Umer („Jeśli myślisz, że ja cię nie Kocham, to się mylisz”). Czas trwania całości – około 12 minut. KK

Marcin Wierzbicki (ur. 1969) kompozytor i pedagog. Obecnie pracuje jako adiunkt w Studio Muzyki Komputerowej Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie. Laureat II nagrody na Konkursie Kompozytorskim *Muzyka ogrodowa* w Krakowie (2001), II nagrody na Konkursie Kompozytorskim im. T. Bairda w Warszawie (2001) oraz III nagrody na IV Międzynarodowym Konkursie Młodych Kompozytorów im. A. Panufnika w Krakowie (2002). Wielokrotny stypendysta Centre Acanthes oraz DAAD. Jego utwory wykonywane były na wielu festiwalach muzyki współczesnej, m.in. takich, jak: Laboratorium Muzyki Współczesnej, Śląskie Dni Muzyki Współczesnej, Forum im. W. Lutosławskiego, Międzynarodowy Festiwal Muzyki Współczesnej *Warszawska Jesień*, Festiwal *Audio-Art* w Krakowie (2003), Festiwal *Synthèse* w Bourges (2001-03). Jest autorem ponad 50 piosenek i kompozycji instrumentalnych dla dzieci wydanych (tak drukiem jak i na płytach CD) nakładem Wydawnictwa Raabe. Jako kompozytor M. Wierzbicki specjalizuje się w muzyce elektronicznej. Od kilku lat zajmuje się interaktywnymi systemami muzycznymi oraz poszukiwaniem możliwości zdalnej (bezprzewodowej) komunikacji w działaniach multimedialnych.

Thinking... Violin (2005) jako próba nawiązania dialogu instrumentu z samym sobą. Niewątpliwie medium pomocnym w tym zadaniu musi stać się komputer, jako narzędzie stosowane powszechnie w XXI wieku w dziedzinie komunikacji. Ile by jednak nie pisać tu o komputerze, i tak na pierwszym planie pozostaje człowiek (wykonawca). Bez niego bowiem nie byłoby w tym utworze ani skrzypiec, ani komputera ani – przede wszystkim – komunikacji. MW.

Bogusław Schaeffer (ur. 1929, Lwów)

Studiował w Krakowie - kompozycję (A.Malawski) i muzykologię (Z.Jachimecki). W latach pięćdziesiątych pracował krótko w Polskim Radio, Polskim Wydawnictwie Muzycznym oraz w Instytucie Muzykologii UJ. Od 1963 wykłada kompozycje w Akademii Muzycznej w Krakowie. Jest również profesorem kompozycji w Hochschule für Musik "Mozarteum" w Salzburgu. Autor wielu książek na temat muzyki współczesnej, m.in. *Wstęp do kompozycji* (1976) oraz kilka wersji *Historii muzyki*. Skomponował ok. 320 utworów, 29 sztuk teatralnych. Uprawia również twórczość graficzną. Od roku 1969 odbyło się na całym świecie ok. 60 koncertów w całości wypełnionych jego muzyką. W 1993 roku, w Opolu odbył się Festiwal Multimedialny Bogusława Schaeffera poświęcony jego twórczości kompozytorskiej, dramatycznej i graficznej. Jest

laureatem wielu nagród, m.in.: 17 nagród za utwory symfoniczne i kameralne, Nagrody Ministra Kultury i Sztuki (1971, 1972, 1980), Nagrody Związku Kompozytorów Polskich (1977, 2003), Nagrody Miasta Krakowa (1977), Nagrody Festiwalu Polskich Sztuk Dramatycznych we Wrocławiu za twórczość dramaturgiczną (1987).

Proietto na obój, rózek angielski i taśmę (1970) Jedną z istotnych cech twórczości Scheaffera jest penetrowanie możliwości muzyki. Już od *Studium* w *diagramie* (1955), na fortepian, interesowała go wielopostaciowość muzyki, możliwość istnienia jej najprzeróżniejszych wariantów. Kiedyś przeróbki dostarczały wielkich dochodów, a przerabiano, co się dało: Chopina, Brahmsa, Bocheriniego czy Schuberta. Zawsze istniały podejrzenia: czy to jest jeszcze ta sama muzyka. W nowej muzyce nie ma takich problemów, nawet sobie nie wyobrażamy, jak wyglądałaby przeróbka Bouleza czy Ligetiego. I kto chciałby to kupić i grać! W *Proietto* Scheaffer do tej samej taśmy skomponował różne wersje – na obój, klarnet basowy, fagot, saksofon, na tubę preparowaną, na wiolonczelę, fortepian, perkusję, a nawet sopran. Projekt na obój napisany został dla Mariusza Pędziątka, dziś znanego wirtuozu, a wtedy jeszcze młodego wykonawcę, wyjątkowo chętnego do wykonania nowej muzyki, który ten utwór opanował po mistrzowsku, grając coraz pewniej (nie jest łatwo grać z bezduszną i bezwzględnie taśmą) i coraz piękniej. Partia solowa wykonywana na dwóch instrumentach wymaga wyjątkowej dyspozycji wirtuozu.

przetłum. z niem. B. Schaeffer (Ludomira Stawowy, 1991, Innsbruck) BS

Françoise Barriere

Urodzona 12 czerwca 1944 w Paryżu, klasyczne studia muzyczne w klasie fortepianu konserwatorium w Wersalu oraz w klasie kompozycji w Państwowym Konserwatorium w Paryżu i edukacja mniej klasyczna w pracowni Etno-folklorystycznej w ORTF i w trakcie studiów podyplomowych w instytucie muzykologii wraz z Chirtianem Clazierem założyła Grupę Muzyki Eksperymentalnej w Burges w 1970 roku która w 1994 przekształciła się Międzynarodowy Instytut Muzyki Elektroakustycznej w Bourges . Jest dyrektorem tej organizacji a także kieruje Międzynarodowym Festiwalem Muzycznym „Synthese” oraz Międzynarodowymi Konkursami Muzyki w Bourges (w działach muzyka i software) - redagowała wydawnictwo periodyczne „Faire” w latach 1972-1975. Zarządza wydawnictwem płytowym „Mnémosyne Musique Media” która wydaje serię płytową „Kultury (cywilizacje) elektroniczne” (są to płyty laureatów Konkursu Bourges); oraz serię „Chrysopée Electronique gdzie publikowane są utwory powstałe w studiach Instytutu; wydawane są też publikacje książkowe, studia i archiwa Międzynarodowej Akademii Muzyki Elektroakustycznej. F. Barriere jest członkiem założycielem i pełni funkcję sekretarza Międzynarodowego Stowarzyszenia Muzyki Elektroakustycznej (CIME) Jej dzieła były wykonywane na licznych koncertach oraz publikowane w licznych radiofoniach na całym świecie

Accord de son (Współbrzmienie) Jest kompozycją na akordeon i taśmę (część elektroakustyczna). Claudio Jaccomuchi nagrał materiał akordeonowy, (dostępny jako osobna kompozycja) którego jakoś dźwiękowa, jej bogactwo i różnorodność skłoniły mnie do wykorzystania części tego nagrania – muzyka ta nosi tytuł „Accord de son”.

Pierwsza warstwa dźwiękowa składa się z tradycyjnych i mniej tradycyjnych dźwięków akordeonu, które po wielokrotnym odtworzeniu i transformacji stały się nową materią dźwiękową (sic!) bardzo wzbogaconą w porównaniu z oryginałem.

Przypadkowo zarejestrowany podczas przerwy w nagraniach motyw tanga stał się punktem centralnym mojej kompozycji. Każda z jej części znajduje swoją dominantę i kulminację w cytacie muzyki popularnej – w części pierwszej jest to walczyk, który w świadomości francuskiej łączy się z losem francuskich żołnierzy pierwszej wojny światowej; część druga kończy się niesłychaną eksplozją argentyńskiego tanga. Byłam osobiście tak mocno zafrapowana powagą powstałej muzyki, że długi czas zastanawiałam się nad nadaniem całości utworu tytułu „Largo”. W końcu jednak uznałam, że konotacje związane z tym tytułem nie odpowiadają właściwościom mojego charakteru, który objawił się zresztą najlepiej w zestawieniu dźwiękowym tych dwóch bardzo odmiennych. Tak więc przyjąłam tytuł nawiązujący do rodzaju instrumentu użytego w nagraniu (tj akordeonu), co zasugerował mi Christian Closier. Dzięki za wszystko uje Geraldowi Benetytowi, który zeszłego lata umożliwił mi w Zurychu rejestrację mojej wersji nagrania. Mix został zrealizowany w IMEB w kwietniu 2004 jako regionalne zamówienie państwowe

Marek Chołoniewski (ur.1953, Kraków) ukończył studia gry na organach (L. Werner), teorii muzyki i kompozycji (B.Schaeffer) w krakowskiej Akademii Muzycznej. Od 1976 roku pracuje w Studio Muzyki Elektroakustycznej Akademii Muzycznej w Krakowie (obecnie jako adiunkt II st.). Studiował muzykę elektroniczną pod kierunkiem Józefa Patkowskiego. W 1977 roku założył Stowarzyszenie Artystyczne „Muzyka Centrum“, prowadzące głównie działalność koncertową (do końca 2004 r. 410 koncertów). W 1986 roku wraz z K.Knittlem i P.Bikontem założył zespół Pociąg Towarowy. Jest założycielem Studia MCH oraz współzałożycielem: Studia Ch&K (wspólnie z K. Knittlem), grupy CH&K&K (wspólnie z K.Knittlem i W.Kiniorskim), mc² duo (wspólnie z Marcelem Chyrzyńskim), Natural Plastic (wspólnie z Amy Knoles), dizzo kinetics (z Palsecam), Grupe 2 (z Miłoszem Łuczyskim) - zespołów prowadzących działalność koncertową i nagraniową. Jest autorem szeregu komputerowych kompozycji audiowizualnych. Od 1987 roku organizuje serię koncertów "Audio Art". Od 1990 roku koncertuje, prowadzi kursy i wykłady z muzyki komputerowej w wielu krajach Europy, Azji, Ameryki Pn. i Płd. Jest autorem kompozycji instrumentalnych, elektroakustycznych i audiowizualnych, a także muzyki dla teatru, filmu, radia i TV. Od 1993 roku jest inicjatorem i dyrektorem artystycznym Międzynarodowego Festiwalu Audio Art - www.audio.art.pl. Międzynarodowych Warsztatów Muzyki Współczesnej Kraków/Stuttgart (wspólnie z Matthiasem Hermannem) - www.workshops.z.pl oraz projektu Bridges (wspólnie z Krzysztofem Kwiatkowskim) - www.bridges.art.pl. W latach 1993 – 1999 był dyrektorem artystycznym Internationale Akademie für Neue Komposition und Audio Art w Schwaz (Austria). Od roku 2000 jest kierownikiem Studia Muzyki Elektroakustycznej Akademii Muzycznej w Krakowie. Autor projektów przestrzennych i internetowych: GlobalMix, Statek Artystów i GPS-Art. Od 2003 roku inicjator Festiwalu Audio Art w Seulu (wspólnie z Jeajoon Ryu), partner i koordynator projektów europejskich (Ensemble Spiel/Das Neue Ensemble, Hannover), European Music Cursus (IRCAM, Paris). Jest członkiem Rady Ekspertów (BüroKopernicus) przy Kulturstiftung des Bundes.

Kompozycja **Like Breathing** powstała podczas 2-tygodniowego pobytu w Hall w Tyrolu latem 1991 roku. Zastosowałem w niej technikę komponowania polegającą na połączenia procesu interakcji komputerowej (program "M") oraz sekwencyjnego przetwarzania fraz i motywów muzycznych (program "Cubase"). Koncepcja ta daje pełną gwarancjęoderwania się od dwu podstawowych metod tworzenia muzyki: kodowanie muzyki bezpośrednio na papierze i wspomaganie procesu kompozycji poprzez pracę bezpośrednio z instrumentem. Interakcja komputerowa to proces algorytmiczny polegający na bezpośrednim kszatałowaniu materiału dźwiękowego. Proces ten polega na równoczesnym transformowaniu wielu elementów utworu i utrwalaniu rezultatu tych eksperymentów w statycznej (bezczasowej) i dynamicznej (powiązanej z czasem) pamięci muzycznego systemu komputerowego. Technika ta może być stosowana dla tworzenia zarówno muzyki instrumentalnej (kameralnej lub orkiestrowej) jak i elektroakustycznej, a także, co wydaje się najbardziej atrakcyjne, do tworzenia wszelkich nowych form sztuki dźwiękowej, np. kompozycji audiowizualnych. "Like Breathing" istnieje w trzech niezależnych postaciach: - wersja czysto komputerowa, - wersja czysto instrumentalna, - wersja zunifikowana, będąca połączeniem dwóch pierwszych wersji. Utwór został zamówiony i prawykonyany przez Tiroler Ensemble für Neue Musik w Hall (Tyrol). W 1992 roku zespół Relache z Filadelfii, podczas koncertu w nowojorskim Lincoln Center prawykonał, wraz z kompozytorem, trzecią zunifikowaną wersję utworu. MCH.